

ROZPORZĄDZENIA URZĘDOWE ŁOMŻYŃSKIEJ KURII DIECEZJALNEJ.

Nr 1.

Łomża, dnia 1 stycznia 1937 r.

Rocznik XI.

T R E Ś Ć :

1. Modlitwy za prześladowanych katolików.
2. Opieka nad poborowymi.
3. Czas Komunii wielkanocnej.
4. Modlitwy na intencję Ojca św.
5. Nabożeństwo z okazji Patrona Państwa Prezydenta Rzeczypospolitej.
6. Podatek gruntowy —dekret Prezydenta Rzplitej.
7. Opłaty stemplowe.
8. List pasterski o małżeństwie.
9. Zmiany w duchowieństwie.

Nr 1.

Modły za prześladowanych katolików.

Stosownie do przepowiedni Pana Jezusa Kościół św. cierpi prześladowanie. W jednych krajach to prześladowanie objawia się w napaściach bezbożników na katolickie życie religijne i działalność Kościoła, w innych przeszło już do czynów krwawych i niszczenia świątyń.

Jeden i drugi rodzaj prześladowań godzi przede wszystkim w kapłanów i wiernych katolickich, aby ich bądź wytepić bądź odwieść od czci Boga prawdziwego.

W dawnych wiekach podczas takich prześladowań wierni całego Kościoła modlili się za męczonych i prześladowanych, aby Bóg dawał im łaskę wytrwania i nagrody oraz aby prześladowanie zamienił na zwycięstwo wiary i Kościoła.

Tak też i my uczynimy. Złączmy się we współczuciu z prześladowanymi, zanośmy za nich prośby do Boga o wytrwałość i wynagrodzenie im tego, co cierpią za swoje przywiązanie do wiary Pana Jezusa, oraz o wyprowadzenie Kościoła jeszcze silniejszym i świętszym z prześladowań obecnego czasu.

W tym celu zarządzam, aby w niedziele i święta po kazaniu kaznodzieja odmawiał z wiernymi Ojciec nasz i Zdrowaś Marjo za prześladowanych katolików.

Powyższe Ks. Ks. Proboszczowie i Ks. Ks. Prefekci przeczytają wiernym i zachęcą ich do prywatnego także modlenia się za prześladowanych.

Łomża, dn. 23. XII. 1936.

† Stanisław Bp.

№ 2.

Opieka nad poborowymi.

Chwila wstępowania do służby wojskowej jest chwilą niezwykłą, bo poborowi opuszczają na dłuższy czas swój rodzinny dom, wchodzą między obcych sobie ludzi i czeka ich w wojsku inne zajęcie niż dotąd mieli. Ale z okazji czy stawania przed Komisją poborową czy pożegnania przed wyjazdem do wojska wyrodził się zwyczaj okazywania swawoli, nadużywania alkoholu i urządzania różnych, nawet krwawych wybryków. Wskutek tych nadużyć nie jeden młodzieniec utracił życie lub zdrowie a wybryki w pociągach lub na dworcach popełniane sprowadzały nieszczęśliwe wypadki kolejowe.

W niektórych parafiach młodzież stateczniejsza przychodzi na pożegnanie do kościoła i przystępując do Sakramentów św. uprasza sobie łaski Boże na tę trudną służbę wojskową. Także Ks. Ks. Proboszczowie czy to w kościele czy na pożegnalnych zebraniach Stowarzyszeń Młodzieży zachęcają poborowych do wytrwania w dobrym, do sumiennej i chętnej służby w wojsku i do przyniesienia z powrotem nieskażonego, pobożnego serca.

Praktyka ta jest bardzo wskazana i należy ją wprowadzić we wszystkich parafiach. Nawet sama młodzież domaga się takiego uroczystego, poważnego pożegnania. A władze wojskowe niewątpliwie będą duchowieństwu wdzięczne za dostarczenie do służby wojskowej uczciwych, trzeźwych i zdrową ochoczością nastrojonych rekrutów.

Przeto polecam W-mu Duchowieństwu, aby przed wyruszeniem poborowych do wojska, a dzieje się to dwa razy do roku, urządzili na ich intencję nabożeństwo, w którym prócz poborowych także rodziny ich i inni parafianie oraz parafj. Oddział Stow. Młodz. Katol. powinni wziąć udział.

Poborowych i ich rodziny należało zachęcić do przystąpienia do Sakramentów św. na intencję poborowych.

W przemowie do poborowych WW. Księża zwrócą im uwagę na nowe zadanie, jakie mają spełnić przez służbę wojskową, na znaczenie tej służby dla Ojczyzny i narodu, na obowiązek przykładania się do tej służby chętnie i gorliwie i wreszcie na to, aby poborowi także podczas służby wojskowej mieli zawsze przed oczyma swoje obowiązki religijne i konieczność uchronienia swojej du-

szy od złych wpływów, które jak wszędzie, tak i między żołnierzami wcisnąć się usiłują.

Należy poborowych szczególnie przestrzec przed użyciem alkoholu przed wyjazdem do wojska i w samej drodze i przed daniem się wciągnąć do wybryków urządzanych przez rozpasanych towarzyszy.

Młodzieniec powołany do wojska powinien z niego wrócić w tak dobrym stanie duszy, z jakim do wojska idzie. Ażeby mu to ułatwić i w tym duchu nad nim razem z Władzą wojskową współpracować, niechaj WW. Księża utrzymują żywą korespondencję z tymi swymi młodymi parafjanami. Niech też Stowarz. Młodz. katol. ze swoimi członkami, służącymi w wojsku, zachowają listowną styczność, otaczają przybywających na urlopy swoją opieką stowarzyszeniową, przypominając się tym sposobem, że służba wojskowa ich przynależności do Stowarzyszenia nie zrywa.

Gdy się zaś zbliży chwila zakończenia służby wojskowej, zarząd Koła jeszcze przed zwolnieniem ich niech nawiąże korespondencję z żołnierzami, przypomni im Stowarzyszenie i przygotowuje na ich powitanie odpowiednią akademję.

A także na osobnym nabożeństwie Ks. Ks. Proboszczowie niech dadzą powracającym sposobność do podziękowania Panu Bogu za szczęśliwe odbycie służby wojskowej.

Agitacja podstępna, Polsce i ładu społecznemu wroga nie omija także dziedziny wojskowej. Władze wojskowe przeciwdziałają jej energicznie, ale powinniśmy je wszyscy w tej obronie wspierać. Stanie się to przez wykonanie wyżej naszkicowanych wskazań. Przysłużymy się Ojczyźnie, naszej młodzieży i jej rodzicom, gdy sprawimy, że ich synowie poczciwi do wojska pójdą i uczciwi z niego wrócą.

Łomża, w Wigilię Bożego Narodzenia 1936.

† Stanisław Bp.

№ 3.

Czas komunii wielkanocnej.

Czas komunii wielkanocnej w naszej diecezji na mocy indultu Stolicy Apostolskiej trwa od niedzieli starozapustnej (Septuagesima) aż do niedzieli św. Trójcy włącznie (vide Rozporz. Kurii z 1936 r. nr. 1 str. 1.).

№ 4.

Modlitwy na intencję Ojca św.

Ojciec św. skończy w marcu p. r. 80 lat życia. Jest więc rzeczą zrozumiałą, że stan jego zdrowia jest już osłabiony. Trzeba, abyśmy się modlili do Pana Boga o łaskę wzmocnienia jego sił, aby jeszcze długo niezwykłą swoją mądrością rządził Kościołem Chrystusowym.

W tym celu zarządzam odmawianie po każdej Mszy św. jednego Zdrowaś Maryo na intencję zdrowia Ojca św.

Łomża, d. 24 grudnia 1936.

† Stanisław Bp.

№ 5.

Nabożeństwo z okazji dnia patrona Pana Prezydenta Rzeczypospolitej

Z okazji Patrona Pana Prezydenta Rzeczypospolitej w dniu 1 lutego b. r. Kuria zwraca uwagę Księżom Proboszczom i Prefektom na przepis zawarty w książce „Konkordat” str. 92—93.

№ 6.

Podatek gruntowy.

W Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej (nr. 85 poz. 593) ukazał się dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym. Ze względu na to iż dekret ten obowiązuje także duchowieństwo katolickie, Kurja podaje tekst jego w dosłownym brzmieniu:

Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. Państwowemu podatkowi gruntowemu podlegają wszelkie grunty z wyjątkiem wymienionych w art. 2.

Art. 2. Od państwowego podatku gruntowego wolne są:

1) grunty podlegające państwowemu podatkowi od nieruchomości;

2) grunty należące do wyznań przez Państwo uznanych, z których dochody przeznaczone są stale i wyłącznie na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych osób;

3) grunty pod cmentarzami;

4) grunty pod torami kolejowymi oraz pod publicznymi drogami, placami i parkami;

5) grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne oraz grunty użytkowane wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub przez należące do instytucji publicznoprawnych zakłady doświadczalne;

6) grunty i lasy państwowe pozostające w zarządzie wojska, użytkowane w celach wojskowych, a nie w celach osiągnięcia dochodu;

7) nieużytki, do których zalicza się lotne piaski, bagna, mokradła, rojsty, strome stoki i parowy, nie nadające się do użytkowania jako grunty orne, leśne, łąki lub pastwiska, skały, szutrowiska, okopy, doły po żwirze, torfie, glinie, piasku itp. oraz grunty pod wodami otwartymi;

8) grunty osad objętych postępowaniem scaleniowym lub powstałych w wyniku scalenia — na przeciąg lat 3, licząc od półrocza, następującego po wyborze lub wyznaczeniu rady uczestników scalenia; grunty te podlegają jednak obowiązkowi opłacania dodatków do tego podatku na rzecz związków samorządu terytorialnego; zwolnienia nie stosuje się do gruntów, których scalenie zostało zaniechane;

9) grunty, które były zwolnione od państwowego podatku gruntowego jako nieużytki, a na których założono sztuczne gospodarstwo rybne lub dokonano innych inwestycji, umożliwiających ich eksploatację — na przeciąg lat 5, licząc od roku następnego po przeprowadzeniu inwestycji;

10) całkowicie lub częściowo w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej lasów ochronnych na skutek zarządzonego ograniczenia w użytkowaniu — grunty pod lasami, uznanymi za ochronne dlatego, że:

a) zabezpieczają grunty przed zmywaniem i wyjąłowieniem, powstrzymują usuwanie się ziemi lub kamienia, przeszkadzają tworzeniu się dzikich potoków, obrywaniu się skał i spadkowi lawin,
b) chronią brzegi wód przed obrywaniem się, a źródła przed zasypaniem;

c) przeszkadzają powstawaniu albo rozszerzaniu się piasków lotnych lub parowów,

d) mają specjalne znaczenie dla obrony Państwa,

e) mają znaczenie przyrodniczo-naukowe;

11) grunty zalesione a nie będące poprzednio gruntami leśnymi,

a) uznane przez właściwą władzę za więcej nadające się do uprawy leśnej,

b) na których zalesienie właściwa władza udzieliła zezwolenia—na przeciąg lat 30, licząc od roku następnego po dokonaniu sztucznego zalesienia;

12) nieużytki, zalesione na podstawie przepisów o zalesianiu niektórych nieużytków, a także nieużytki dobrowolnie zalesione w sposób sztuczny—na przeciąg lat 50, licząc od roku następującego po dokonaniu zalesienia.

Art. 3. (1) Na obszarze województw: kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego, m. st. Warszawy oraz powiatów: augustowskiego, łomżyńskiego, ostrowskiego, ostrołęckiego, suwalskiego, szczuczyńskiego i wysoko-mazowieckiego w województwie białostockim—znosi się pobór dodatkowego podatku gruntowego dworskiego i włościańskiego, przewidzianego w Dziale IV rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich (Zbiór Praw ces. ros. tom V).

(2) Wysokość stawek państwowego podatku gruntowego dworskiego i włościańskiego na obszarze, wymienionym w ust. (1), określa taryfa, załączona do artykułu niniejszego. Taryfa ta dzieli się na taryfę dla gruntów dworskich i taryfę dla gruntów włościańskich; według stawek taryfy dla gruntów dworskich opodatkowuje się wszystkie grunty z wyjątkiem gruntów, nadanych mieszkańcom wsi i osad przy uwłaszczeniu włościan, które to grunty podlegają opodatkowaniu według stawek, wskazanych dla gruntów włościańskich. Grunty zaliczone do III klasy gruntów, podlegających taryfie dla gruntów dworskich, opłacają państwowy podatek gruntowy według stawek, przewidzianych dla gruntów IV klasy tejże taryfy.

(3) Grunty na obszarze miast, wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, podlegają państwowemu podatkowi gruntowemu według taryfy dla gruntów dworskich tego powiatu, z którego zostały wydzielone; grunty na obszarze m. st. Warszawy opodatkowuje się według taryfy dla gruntów dworskich w powiecie warszawskim.

Art. 4. Na obszarze województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, i wołyńskiego oraz powiatów: białostockiego, bielskiego,

go, sokólskiego, wołkowyskiego i grodzieńskiego w województwie białostockim — przypadającą na poszczególne powiaty ogólną sumę państwowego podatku gruntowego określa się przez pomnożenie przeciętnych stawek, wymienionych w taryfie załączonej do artykułu niniejszego, przez ilość gruntów odpowiedniej kategorii. Obliczoną w ten sposób sumę rozkłada się na poszczególne jednostki podatkowe.

Art. 5. Na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego—państwowy podatek gruntowy oblicza się w złotych przez przemnożenie kwoty podatku katastralnego, uwidocznionego w katastrze gruntowym, przez 3,5.

Art. 6. Na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz powiatów: bielskiego i cieszyńskiego w województwie śląskim—państwowy podatek gruntowy pobiera się w wysokości 40% czystego dochodu katastralnego, uwidocznionego w katastrze podatku gruntowego, a wyrażonego w złotych.

Art. 7. (1) Od płatników, opłacających od swych gruntów, położonych w granicach jednego powiatu, tytułem państwowego podatku gruntowego więcej niż 110 zł. rocznie, pobiera się nadto oddzielny dodatek. Dodatek ten wynosi od płatników, opłacających rocznie państwowy podatek gruntowy od gruntów położonych w granicach jednego powiatu:

od 110 zł do 200 zł —	10%	tego podatku
„ 200 „ „ 550 „ —	20%	„ „
„ 550 „ „ 1.250 „ —	30%	„ „
„ 1.250 „ „ 2.650 „ —	40%	„ „
„ 2.650 „ „ 4.400 „ —	50%	„ „
„ 4.400 „ „ 6.150 „ —	60%	„ „
„ 6.150 „ „ 8.800 „ —	80%	„ „
powyżej 8.800 „ —	100%	„ „

(2) Jeżeli posiadłość ziemska, stanowiąca jednostkę podatkową, należy do kilku współwłaścicieli, z których każdy ma część faktycznie wydzieloną i samoistnie gospodarowaną, wówczas dodatek, przewidziany w ust. (1), oblicza się dla każdego współwłaściciela oddzielnie.

Art. 8. (1) Od płatników, którzy od swych gruntów, położonych w granicach jednej gminy, opłacają rocznie:

1) nie więcej niż 10 zł państwowego podatku gruntowego — pobiera się tylko 50% tego podatku,

2) powyżej 10 zł do 35 zł państwowego podatku gruntowego — pobiera się tylko 80% tego podatku. Ulgi te przyznaje się przy pobrażeniu pierwszej raty.

(2) Przepis ust. (1) nie dotyczy tych płatników, których grunty znajdują się w promieniu 10 km od miast, liczących ponad 100.000 mieszkańców.

Art. 9. Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

Art. 10. Państwowy podatek gruntowy płatny jest w dwóch równych ratach: do dnia 30 kwietnia i do dnia 15 listopada.

Art. 11. Miara powierzchni dla wymiaru podatku gruntowego jest hektar. Od gruntów, których powierzchnia nie przekracza 1 hektara, pobiera się część stawki odpowiednio do ilości arów.

Art. 12. (1) Obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia półrocza, następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych, uzasadniających wymiar państwowego podatku gruntowego. W tym samym terminie powstaje obowiązek podatkowy dla nabywcy gruntów.

(2) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem półrocza, w którym zaszły okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie od podatku. W tym samym terminie wygasa obowiązek podatkowy zbywcy gruntów.

Art. 13. Na obszarze, określonym w art. 3 i 4, w razie przeniesienia pewnej miejscowości z jednego powiatu do drugiego, wymiar, państwowego podatku gruntowego uskutecznia się z gruntów tej miejscowości według taryfy powiatu, do którego miejscowość została przyłączona, poczynając od następnego roku podatkowego.

Art. 14. Artykuł 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 505) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 14. (1) Dodatki do państwowego podatku gruntowego na rzecz związków samorządowych nie mogą dla poszczególnej jednostki podatkowej przewyższać w łącznej sumie 50% ogólnej kwoty państwowego podatku gruntowego wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593)

(2) W wyjątkowych, zasługujących na uwzględnienie przypadkach, może Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Mi-

nistrem Skarbu pozwolić na podwyższenie tej normy do 75%, ale tylko w stosunku do tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku, przewidzianego w art. 7 dekretu, powołanego w ust. (1).

(3) Z dodatków samorządowych do państwowego podatku gruntowego otrzymują izby rolnicze udział w wysokości 3% państwowego podatku gruntowego wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu, powołanego w ust. (1) Przepis ten nie dotyczy izb rolniczych na obszarze województw poznańskiego, pomorskiego i śląskiego”.

Art. 15. W art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 2, poz. 16) punkty a) i b) otrzymują brzmienie następujące:

„a) z 3% udziału w ogólnej kwocie państwowego podatku gruntowego, pobranego w okręgu izby z uwzględnieniem oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

b) z udziału w dodatkach samorządowych do państwowego podatku gruntowego w wysokości 3% tego podatku wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu, powołanego w pkt a)”.

Art. 16. Artykuł 5 ustawy z dnia 20 marca 1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 172) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 5. Ogólna suma podatku wyrównawczego podlega w każdej gminie podziałowi pomiędzy poszczególnych płatników tego podatku w stosunku do przypadających na każdego z nich podatków, które w myśl art 1 stanowią podstawę wymiaru podatku wyrównawczego, przy czym za podstawę wymiaru tegoż podatku przyjmuje się: w stosunku do płatników państwowego podatku gruntowego — podatek przypadający według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), jednak bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 tegoż dekretu; w stosunku do płatników państwowego podatku przemysłowego — ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, w stosunku do płatników podatku od nieruchomości — podatek od nieruchomości”.

Art. 17. W art. 3 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 204) ustęp (1) otrzymują brzmienie następujące:

„(1) Obowiązek świadczeń w naturze obciąża osoby fizyczne i prawne w gminach wiejskich i miastach nie wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, które opłacają podatek gruntowy, podatek od nieruchomości i podatek przemysłowy — w stosunku do sumy tych podatków, obciążających poszczególnego płatnika, przy czym za podstawę wymiaru świadczeń przyjmuje się dla płatników podatku gruntowego — państwowy podatek gruntowy, przypadający według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 593), jednak bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 tegoż dekretu, dla płatników podatku od nieruchomości — podatek od nieruchomości, a dla płatników podatku przemysłowego — ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych”.

Art. 18. W art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnymi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544) uchyla się przepis ustępu (1).

Art. 19. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 20. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r., z wyjątkiem przepisu art. 2 pkt 10), który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

(2) Z dniem wejścia w życie przepisów dekretu niniejszego uchyla się wszelkie przywileje i zwolnienia w państwowym podatku gruntowym oraz wszystkie przepisy sprzeczne z dekretem niniejszym, w szczególności zawarte:

1) w rosyjskiej ustawie o podatkach bezpośrednich (Zbiór Praw ces. ros. tom V).

2) w austriackiej ustawie z dnia 24 maja 1869 r. o podatku gruntowym (Dz. u. p. austr. Nr. 88),

3) w pruskiej ustawie z dnia 21 maja 1861 r. o podatku gruntowym (Zb. ust. prusk. str. 253), w pruskiej ustawie z dnia 14 lipca 1893 r. o uchyleniu podatków bezpośrednich (Zb. ust. prusk. str. 119) i w pruskiej ustawie z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. ust. prusk. str. 152).

4) w węgierskiej ustawie z dnia 18 marca 1909 r. o podatku gruntowym (Zb. Pr. państw. z dnia 1 kwietnia 1909 r.),

5) w ustawie z dnia 17 czerwca 1921 r. o poborze na rzecz Skarbu Państwa dodatku do podatków: gruntowego, podymnego, domowo-klasowego i budynkowego oraz unormowaniu poboru podatku gruntowego na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego jak też powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego, białowieskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 372),

6) w ustawie z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505).

7) w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r. o podwyższeniu państwowych podatków gruntowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 339).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Powiaty wojew. Białostockiego	Taryfa państwowego podatku gruntow. (w złotych) z 1 ha								
	d w o r s k a				l w ł o s c i a ŋ s k a				
	k	l	a	s	y	I	II	III	IV
1. augustowski	5,60	2,46	--	3,14	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
2. łomżyński	6,57	2,80	—	3,72	0,80	6,69	2,92	3,77	0,86
3. ostrołęcki	4,63	2,00	—	2,57	0,57	4,86	2,12	2,74	0,63
4. ostrowski	4,63	2,00	—	2,57	0,57	4,86	2,12	2,74	0,63
5. suwalski	5,37	2,34	—	3,03	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
6. szczuczyński	7,03	3,09	—	3,94	0,86	7,32	3,20	4,12	0,92
7. wys. maz.	5,09	2,23	—	2,86	0,63	4,86	2,12	2,74	0,63

№ 7.

Opłaty stemplowe.

Kuria Diecezjalna podaje do wiadomości okólnik w sprawie opłat stemplowych od metryk:

Okólnik № 95 z dnia 24 września 1936 r. (II P-4737/36) w sprawie opłat stemplowych od wyciągów z akt stanu cywilnego.

(Dz. Urz. Min. W. R. i O. P. № 9, poz. 175).

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 16 lipca 1936 r. №. D. V. 48819/5/36 powiadomiło, że wyciągi i inne świadectwa z akt stanu cywilnego, wydane osobom wymienionym w art. 144 ustawy z dnia

1 lipca 1926 r. (Dz. R. P. № 64 z 1935 r., poz. 404), a w szczególności kierownictwom publicznych szkół powszechnych (państwowych względnie samorządowych) na skutek urzędowego zapotrzebowania przez te kierownictwa, są wolne od opłaty stemplowej w myśl art. 160 (pkt. 3) powołanej ustawy.

Ponieważ jednak rodzice dzieci szkolnych nie należą do osób wymienionych w art. 144 (punkty 1—5), wyciągi i inne świadectwa, wydane rodzicom nawet w celu przedłożenia tych wyciągów władzom szkolnym, podlegają normalnej opłacie stemplowej, przewidzianej w art. 156 powołanej ustawy.

Powyższe wyjaśnienie Ministerstwa Skarbu należy podać do wiadomości kierownictw publicznych szkół powszechnych dla celów związanych z wykonaniem i kontrolą obowiązku szkolnego z zaznaczeniem, że kierownictwa szkół powszechnych mogą stosować procedurę, o której mowa w ustępie pierwszym, tylko wyjątkowo tylko w przypadkach istotnej potrzeby, a w szczególności także w razie notorycznego ubóstwa rodziców.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Dr. M. Polak*

№ 8.

List pasterski o małżeństwie.

Kuria przypomina WW. Księżom Proboszczom obowiązek odczytania i wyjaśnienia listu pasterskiego o małżeństwie, ogłoszonego w Wiad. Kośc. z 1927 r. strona 31—35 część II. Odczytanie tej części listu pasterskiego winno nastąpić w niedzielę podczas Oktawy Trzech Króli lub w następną oraz w jedną z niedziel miesiąca października.

№ 9.

Zmiany w duchowieństwie.

Mianowani wikariuszami: 1. Ks. A. Gliński w Lipsku. 2. Ks. J. Choromański w Radziłowie. 3. Ks. A. Miłosek w Zarębach Kośc. 4. Ks. M. Kalinowski w Kobylinie. 5. Ks. C. Bruliński w Tykocinie. 6. Ks. A. Kochański w Puchałach. 7. Ks. Wł. Kamiński w Jeleniewie. 8. Ks. A. Bielawski w Kobylinie. 9. Ks. A. Godlewski w Czerwinie. 10. Ks. A. Bargielski w Kadzidle.

Nakładem Kurii Diecezjalnej w Łomży.

Czcionkami Drukarni Diecezjalnej.

ROZPORZĄDZENIA URZĘDOWE ŁOMŻYŃSKIEJ KURII DIECEZJALNEJ.

№ 2.

Łomża, dnia 1 lutego 1937 r.

Rocznik XI.

T R E Ś Ć :

10. List pasterski.	dzynarodowego Kongresu Prze-
11. XXXIII Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny w Manilli na wyspach Filipińskich.	ciwiałkoholowego w Warszawie.
12. Przygotowanie do I Katol. Mię-	13. Szkolnictwo polskie zagranicą.
	14. Zeznanie o dochodzie.
	15. Zmiany w duchowieństwie.

№ 10

List Pasterski

Stanisław Kostka Łukomski

ze zmiłowania Bożego i Stolicy Apostolskiej łaski
Biskup Łomżyński.

UKOCHANI DIECEZJANIE.

W niniejszym liście pasterskim zwracam się do was, drodzy diecezjanie, w sprawie będącej dzisiaj na ustach wszystkich, ale jeszcze nie ocenianej prawdziwie przez wszystkich. Pragnę, z wami pomówić, tak szczerze i otwarcie, jak to czyniłem dotąd przez całe dziesięciolecie swojego pasterzowania w diecezji Łomżyńskiej. Pragnę was ustrzec przed wejściem na błędne drogi, przed dawaaniem posłuchu zwodniczym namowom, przed narażaniem się na straty tak duchowe jak i materialne. Pragnę wam zachować spokój sumienia katolickiego, abyście żyjąc może w warunkach ciężkich nie pogarszali ich sobie jeszcze przez utratę dóbr duszy i życia nadprzyrodzonego.

Chcę wam mówić o pracy, o jej godności, ale też o niektórych nadużyciach, popełnianych w związku z pracą, wypaczających jej istotę i zadanie.

Ale czyż jest na czasie mówić o pracy dzisiaj, gdy tylu pracy szuka a jej znaleźć nie może, gdy setki tysięcy bezrobotnych, skazanych na bezczynność przymusową, łakną chleba codziennego, gdy